

цето бавно се възйемаше всрѣдъ бистрото небе. Потоци свѣтлина заливаха притихналото море и то лъщѣше като огледало. Низко надъ водата прелетѣха две чайки. Отведнажъ въ тишината се понесе еквивия гласъ на черковното клепало. Сѣкашъ малки, палави дечица, звуцитѣ се догонваха въ превара и затихваха нататкъ надъ морето. Линка трепна. Дълбока въздишка се изтръгна изъ гърдитѣ ѝ.

— И тогава сжщо тѣй биеше клепалото. . . въ недѣля.

— Кога?

— Преди две години. Отъ нашето село тръгнаха съ гемията петъ души. И баща ми бѣше съ тѣхъ. Отиваха на югъ. Азъ ги изпратихъ отъ тука. Отидоха и никой не се върна. . . Морето ги погълна. Страшно е то, когато е сърдито. Цѣлъ месецъ излизахъ азъ всѣки день да чакамъ. Нѣмаше ги. Викахъ, молихъ се, но морето мълчеше. Въ гробищата има петъ кръста безъ гробове. . .

Две сълзи се отрониха отъ очитѣ на Линка.

— А майка ти? — тихичко запита Магда.

— Азъ нѣмамъ майка. Тя се е поминала, когато съмъ била на две години.

— И сега си самичка?

— Съ дѣдо. . .

За минута настана мълчание. Магда леко се придигна и цѣлуна Линка. Тя смутено се дръпна и приведе глава.

— Пъкъ ти. . . Но слушай музика!

Линка наостри слухъ. Далечни, едва доловими звуци идваха на вълни откъмъ морето.

— Чуй! Ето го, вижъ тамъ какъвъ голѣмъ паракходъ. Не е български. Заминава на югъ. . .

— Къмъ Цариградъ: